

Fekete Rómeó

Azt mondják, minden megváltozik... örökre, mint a kutya, amelyik megismeri a vér ízét... ha egyszer megesik, azt hiszem, nincs többé visszaút. A szóban forgó éjszaka előtt sosem öltem meg semmit, de ez kire nem igaz??? Ám ekkor fordult egyet életem kereke... mondhatni jó nagyot fordult... Úgy igazán bekerülni a fiúk társaságába... a beteges, beteges kis szexuális játékaik foglyai... mielőtt rádöbbsz, és minden egyes alkalommal egyre hevesebben, türelmetlenebbül követelsz többet és többet... és néha egyszerűen nem jut elég mindenkinek, talán azért, mert én és ő oly sokat tudunk adni magunkból, s mihelyst kifogytál ajándékaidból... mindent megkaptott, amit neki kellett adnod, szinte az egész kurva életedet... de ő még többet akar, és persze ez rád is igaz... nos, ekkor kezded majd meglopni... hiszen egyre többet akarsz adni és kapni, viszont már mindened odaadtad... és akkor járni, pörögni, zakatolni kezd az agyad, hogy esetleg valami más járna neki... valaki más... valaki másnak az élete... valaki másnak az élete... mint a szép emlékekben... mint valami szerelmi zálog vagy béklyó.

Úgy vélem, abban a pillanatban helyes döntésnek bizonyult a macskákat választani. Mindez és a tény, hogy az a vén kandúr, Fekete Rómeó... legalábbis én így hívtam... ez a hatalmas, kutyányi, rusnya kóbor dög... rendszeresen besurrant hozzánk a fürdőszobaablakon át, majd mindent összepisált, próbálta mindenütt otthagyni a névjegyét. Folyton nyervogott, nyivákkolt, mintha bagzani akarna, permetezett, spriccelt, hugyozott, fosott, és mindent összebüdösített a mirigyeivel... halálra gyötört... akkor surrant be hozzám, amikor csak kedve támadt rá, minden éjjel mindig ugyanabban, a leghetetlenebb időpontban... én pedig túlságosan paráztam ahhoz, hogy lehajoljak, fölkapjam és kivágjam onnan, mert egyszer megenyhültem iránta, és hagytam azt a mocskos, rühös szörnyeteget fölkiporodni az ágyamra, miközben a tévét bámultam, vagy bóbiskoltam, piáztattam, esetleg az ügyeim törtem a fejem, ő meg egyre jobban dorombol és próbál simulni, aztán hirtelen valamiért beléáll a frász abba a gennyes bolhazsákba, és van pofája megkísérelni kiharapni egy cafatot a karomból, keményen ráharapott, mintha acél állkapcsok tépnék a puha babahúst, megindul a vér le a karomon át a lábam felé, de esze ágában sincs elereszteni... veszettség, tetanusz, kapcsok, hegek villannak belém, aztán végül csak sikerül elijesztenem, miután beleböktem az ujjammal a szemébe.

Rádadásul beleuntunk, belebetegedtünk és belefáradtunk az örökös macskazenébe... meg amúgy is afféle gyilkoló nászutaspárként viselkedtünk... a könyv összes szabályának megsértése... elképzeltük, micsoda kemény figurák vagyunk... és igen, nem akadt jobb dolgunk azon az éjjelen... csak dögölni az ágyban, mint általában... aztán beszélni kezd „Bassza meg... ha az a kurva macska nem fogja be azt a rohadt pofáját, kimegyek oda és kitekerem a rühös nyakát...” halálosan elegendem van belőle is, nem csak a macskából... szóval erre azt válaszolom „Rajta... mire vársz??? Nyomás, gyaluld le a búrját...” erre ő „Mi van? Most?”... Mire én „Ja... MOST... Gatyahuszár apuci... MOST.”

Erre morogva kikászálódik az ágyból „Megmutatom neki, ki a király a szemétdombon...” és nekifog hívogatni igazi nősténymacska hangon, próbálja becserkészni a mocskot... szólongat-

ja... Fekete Rómeó... Fekete Rómeó... Kezdi felingerelni magát a vadászatra, magára az elvégzendő feladatra... mintha maguk az istenek jelölték volna ki a küldetésre... majd felém fordul „Segítened kell” erre én „Viccelsz... Hány ember kell egy macska kicsinálásához???” „Muszáj segítened... ráadásul a te ötleted volt.” „Csináld csak... csürd homlokon egy téglával vagy mit tudom én... rajta.” És már ott is tartja karjai közt Fekete Rómeót... miákol, dorombol... az a hatalmas, rusnya valami lehunyja a maradék szemét... állat leszegi... ekkor üti meg fülemet a hang... BAM!!! Pont a nyavalyás feje búbjára vág egy boxerszerű, ujjkarikás szerkezettel, de meg se kottyán ennek a förmedvénynek... csak arra jó, hogy teljesen megtébolyodjon dühében, nekiugrik az arcának meg a nyakának, férfi a szörny ellenében, és a szörnyeteg fölülkerekedni látszik... elüvölti magát „Lemészárolom ezt a kibaszott szörccsomót... széttépem...” Elindul a hajsza, végig a házon, egyik kezében kalapács, a másikban villáskulcs... tekintetében megszállottság... minden idegszállával a szőrös szarkupac kivégzésére összpontosít... Én is beszállok a hangommal „Nyírd ki Nyírd ki Nyírd ki...” Próbálja kidöfködni egy hegyes vaspálcával a hűtő háta mögüli... közben a szerszámosládából előhalászott kivégzőeszközökkel tovább hadonászik... szerencsétlen macska egyre jobban sír, jajveszékel, mert már legalább tizenöt-hússzor eltrafálta, mielőtt továbbinalna onnan... teljes erejével veti utána magát, mintha démon szállta volna meg, hörög, nyög, akár valami veszett ördög... morog, üvölt, be a konyhaszekrény alá... én meg egyre csak azt kiabálok „Nyírd ki Nyírd ki Nyírd ki vess véget a nyomorúságának...” erre visszaordít „Mit gondolsz, mit csinálok... mozdítsd meg azt a puhány, hájas picsádat és szállj be... kapd föl azt a lapátot.. én kiugrasztom onnan... ha előbújik, csapd le a dögöt...” Sikítva vágom rá „OKÉ OKÉ OKÉ... RAJTA RAJTA RAJTA”... Kístartol onnan, lendül a lapát, hetekig vércseppek borították a bakancsomat, viszont vége a vegzálásnak, Fekete Rómeó... vége a vegzálásnak.

Domokos Tamás fordítása